

ב והנה לפי הנראה יש בזה ה' מדרגות וזו למעלה מזו, וכל אחד על מקומו יבוא ולא יטעה הטועה כו'. הא' הגורע שבכולם והוא שכל עיקר הפחוחה שבכולם עד להיות התפעל בלבד ויהיה לו מזה חיות, שזוהו בערך המדרגה בהרגשת עצמו לבד, שאינו התפעלות אלוה כלל. כי אינו רוצה ומכוין לבחי' אלקי כלל ואין כוונתו ומגמתו שיהי' אלוהות שוכן בנפשו, או שתהיה נפשו קשורה באלוהות כו', רק שיהיה לו חיות דבר מה להיות בבחי' יש וכו'. אך

מהדו"ת ליקוטי ביאורים

- ב (א) ואינו נחשב בכלל ה' מדרגות
הני"ל כמש"ת.
ב (ב) והיינו התבוננות רק ע"י יגיעה שלא ע"י התבוננות עד אשר יחם לבבו בתנועות הדמים כו', וכן מדרגה הני"ל ברחינת הדמים מצד התבוננות מימי כיון הגם שמתפעל מצד התבוננות מימי כיון שתחת כוונתו הוא להתפעל כני"ל, לזאת אין התבוננות אמיתי להיות שאינו מאיר בו בחינת האין דחכמה שבנה"א ולכן גם התפעלות אינה אמיתי וקרובה להתפעלות לב בשר החיצוני בזה כו'.
ג) בבחי' שוב.
ד) בבחי' רצוא.

רוצה ומכוון לבחי' אלקות כי אין כוונתו ומגמתו שיהי' אלקי שוכן בנפשו או שתהי' נפשו קשורה באלקות (שהו ענין ב' בחי' דרו"ש) רק שיהי' לו חיות דבר מה להיות בבחי' יש אך אעפ"כ יש בזה תעורבות טוב בהעלם מבחי' אהבה המוסתרת שלו. כי בהעלם עיקר רצונו שיהי' לו התפעלות לה' דוקא ובלתי לה' לא ה' רוצה כלל בכי'. הגם שבגלוי אין הענין כן כי לא יעלה על לבו תוכן הענין להיות בבחי' אלקות בנפשו לא מצד הנאת עצמו, רק כוונתו הוא להנאת עצמו. וא"כ הרצון שיהי' לו התפעלות לה' דוקא המאיר מבחי' אהבה המוסתרת שלו הוא נעלם בלבוש דו' שלו שהוא רוצה הנאת עצמו כו', ובמצא שהאהבה לה' מעורבת טו"ר ולא נתבררה מהרע ע"פ דחכמה שבנפשו האלקי. משא"כ כשכל כוונתו ומגמתו שיהי' בבחי' אלקות שוכן בנפשו או שתהי' נפשו קשורה בני"ל, והיינו שאינו רוצה להיות נפרד מה' מה' אפי' פירוד כ"ש בבחי' חיצוני וחיצוני דחיצוני אינו רוצה להיות נפרד מה', וא"כ כל חפצו בגלוי במוח ולב הוא רק לבחי' אלקות ולא להנאת עצמו כלל ועי"ז מעורר גילוי פנימית דחכמה

שו"ת יבוא - כו': ל' כלה: ז' כניל.
שו"ת הנ"ל - כו'... כלה: ב' ליחא... ליחא.

מהדו"ת ליקוטי ביאורים

היחידה שמה נעשה בחי' שוב כו' והנה מזה יתגלה בחי' יחיד שזוהו כי הו' הוא האלקים. כי הנה הו' הוא מדת החסד ואלקים הוא מדת הגבורה ובבחי' יחיד שתי המדות דחוי"ג הם בתכלית היחוד עד שאינם נבדלים כלל זמ"ז ולא יתכן לומר שם אפי' לי' התאחדות (עיי' בשעה"י פי"ו). או יתפרש שיתגלה בחי' יחיד שלבני בחי' זאת הו' כאלקים חשוב כו'. ואח"כ אי' בשמים ממעל כי כאשר יתגלה בחי' יחיד הני"ל ממילא יהי' הגילוי בשמים ממעל שהוא בחי' י"ס דאצי ועל הארץ מתחת שהוא מלי דאצי בני"ע בהשוואה למטה כמו למעלה כו' וד"ל. ואח"כ אי' אין עוד להיות כי זלע"ז עשה אלקי ישש בחי' שו"א דקליפה (שעלי' נאמר כי שמים כעשן נמלחו כו') והוא בחי' נוגה שהוא נגד אצי דקדושה ונקי שמים וגי קליפות הטמאות נקי ארץ כנגד בי"ע דקדושה, ולזה צריך לחסור המסתיר שהוא בחי' הפירוד והישות בכדי שלא יקבלו החיצוני תוסי' יניקה וזהו אין עוד שלא יהי' בחי' עוד המסתיר על בחי' אלקים.

והנה זה ג"כ הוא לפ"ע עבודתו שכאשר התפעלות עבודת האהבה שלו מעורבת טו"ר והיינו כני"ל כאשר רוצה בהתפעלות, ואז אפי' יעמיק דעתו לא יעורר רק כח הבניה שבנפשו ולא יעורר כח האין דחכמה שבנפשו האלקי מצד שאין בו הפשטה אמיתי רצוני כני"ל באריכות וד"ל.

ובזה יובן ענין וידעת שכולל ב' בחי' האי לעורר ד"ת שלמטה שהוא בחי' העמקת הדעת המביא לעומק המושג דבינה שגם מזה יוכל לבא לגי בחי' אהבה הנ"ל אה"ע ואה"י ואהבה בתענוגים אבל לא תהי' בורה בתכלית מכל סיג. אך העיקר לעורר בחי' ה' דו"ע שלמעלה מהבינה ואז יעורר אין דחכמה וממילא יתברר כל סיג כני"ל דחכמה אתברירו וזה תלוי בכוונתו רצוני כני"ל באריכות וד"ל.

הו'... החסד: ראה עמקי המצות להאריז"ל פי עקב ענין ברכת המזון. מאמרי אה"א בראשית ע' קע"ג. וש"נ.
אלקים... הגבורה: ראה זכר יתרו פי"ב. ב. מאמרי אה"א דברים ח"ג ע' אכ"א. וש"נ.
זלע"ז עשה אלקי: נסמו לקמו ע' תקמ"א.
כי שמים כעשן נמלחו: יש"ע"י נ"א. ו'
דחכמה אתברירו: נסמו לקמו ע' תקמ"ג.
ואת רוח הסימאה אעביר: זכר"י י"ג. ב.

עט

מאמרי ארהאמ"צ - קונטרסים

זוה המדרגה הב' שלמע' מזה, שהוא ענין השמיעה מרחוק הנ"ל ששומע ומתבונן באלוהי דוקא" ומבינ' היטב עד שנתאמת ונתקבל אצלו במוחו ע"פ שהוא דבר אמת לאמיתו (כל"א ע"ס לייגט זיך אין מוח זיינע גוש ב'ו) י"ג. אבל הענין רחוק ממנו ושואל איזה תועלת בנפשו יבוא מזה"ג, והיינו מצד

מחדי"ת ליקוטי ביאורים מהדי"ק

שבנהי"א ומעוררו לבא לידי גילוי במוח וכל עד שמתפעל ממילא ומאליו כלי בחירה ורצון שכלי כני"ל באריכות. וזהו קרבת אלקים ליי טוב היינו שיהי' נמשך גילוי אלקות בכל די' פרצופי הנפש נר"נ חיי כנגד די' בחי' שיש במקור נשיי הנקי כנסיי והוא כחי' אחותי רעיני יונתי תמתי המקבלת מדי' פרצופי ז"א, פרצוף דנהי' ופרצוף דחגיגת ופרצוף דחבי"ד ופרצוף הכתי ובכ"א יש עיי"ש וכן בדי' בחי' דכנסיי יש בכ"א עיי"ש, וכן בדי' פרצופי הנפש יש בחי' עשר כוחות בכל פרצוף, וכל הנ"ל הוא בנימטי ליי כח' ודיל' והנה מדרגה היותר נמוכה בעבודת האלקי הבוררה ונקי' מתעוררות רע הוא בחי' נפש כח' (א) אך באמת אינה רק מדרגה האי וכן עד"י כל המדרגות עד הרצהי"פ שהיא גיי"כ אינה רק מדרגה (ה') והיינו מתפעלות לב בשר החיצוני הנ"ל. (יא) והיינו איך שהוא עיקרא ושרשא דכולהו עלמין וכולא קמיי כל"ח. (יב) ועיי"ז נמשך יוקר ענין האלקי במוחו לחיות יקר מכל הנמצאות מאחר שהמה כלא לגבי אלקות ולכן יגדל ויתרומם ענין האלקי אצלו במוחו תכלית הרוממות. (יג) להיות שההמשכה זאת אינו נמשך במוחו ולכבו בחי' המשכה בגילוי רק בחי' הודאה בלבד במוח כל"ח ומדוע כן שזו"ח בחי' נפש כו'. והנה ענין

אע"כ איזה תעורבות טוב יש בזה בהעלם והוא"ה מבחי' אהבה המסותרתו דהיינו שנעלמת בלבוש זר שלו שהוא רוצה, רק עכ"ז בהעלם עיקר רצונו שיהיה לו התפעלות לה' דוקא ובלתי לה' לא היה רוצה כלל בכל זה, הנם שבגילוי אין הענין כו', כי לא יעלה על לבו תוכן הענין שהוא להיות בחי' [גילוי] אלהות בנפשו ולא מצד הנאות עצמה" רק מצד חפצו באלהות, שעי' אמר קרבת אלהים לי טוב"ש וכדו"ע.

- (ה) הארה בעלמא. מחדי"ת ליקוטי ביאורים מהדי"ק
- (ו) וענין ההעלם. בנפשו, ואז מגיע לידי גילוי במוחו ולב עד ומעוררו לבא לידי גילוי במוחו ולב עד
- (ז) שהוא להיות לו חיות דבר מה. שמתפעל ממילא ומאליו כלי בחירה ורצון שכלי כני"ל באריכות. והנה ע"ז אמר קרבת אלקים לי טוב היינו שכוונתו הוא רק להיות קרוב לאלקי ולא רחוק ממנו (להיות שאיך דבר גשמי ורחמי חוצץ לפניו ולית אחר פניו מיני רק עוונותיכם מבדילים. והיינו כאשר הוא בבחי' יש נפרד או הוא רחוק לכן אינו רוצה להיות בבחי' יש כו'). ואח"כ נעשה ממילא בחי' לי טוב דהיינו שמאיר פנימי העונג כד' מדרגות דשיר פשוט כו' עד שיר מרובע שהוא ענין התלבשות ההתפעלות בדברים היוצאין מן הלב כו' (והיינו בחי' ל"י ד' עליות המל' אחתי רעייתי יונתי תמתי לקבל מדי' פרצופי ז"א ובכ"א"א יש ע"ס בנימי ליי כו' וד"ל). והנה כאשר קרבת אלקים יחפון שאו האהבה שלו מבוררת ע"פ פנימיות החי' שבנהי"א ואין בזה תעורבות רע הנה בזה יש די' בחי' הנ"ל כנגד די' מדרגות דנ"ר נחי" כו'.
- (ט) והיינו ברוצה וממנו הוא כו'. כאשר כל כוונתו באריכות משא"כ האלקי לבררה כני"ל באריכות שבנפשו שלא האיר בה אין דחכמה שבנפשו האלקי לבררה כני"ל באריכות משא"כ כאשר כל כוונתו וממנו הוא כו'. לאלקות ואינו רוצה להיות קרוב ממנו ובאמת לא שייך ענין הירחוק באלקות כי לית אתר פנוי מיני, רק בחי' הישות והפירוד הוא המרחיק אותו להיותו מסתיר על אור האלקי שלא יאיר בו בגילוי נמצא שהוא רחוק מאור האלקי אע"פ שאין אור האלקי רחוק ממנו, ולכן מייגע אי"ע בהתבוננות לקרב אל השכל איך שאין לך דבר חוץ ממנו ואין העולם נפרד מאותו. וכאשר נתאמת דבר זה במוחו ממילא יתפעל בלב והיינו שיהי' ניזון ממוקמו הראשון שהי' מקושר להבלי בעלי מומל"א ונמצא שכל עיקר רצונו הוא לאלקות ולא להנאות ועצמו כלל, ואז מעורר האין דחכמה שבנהי"א וממילא מגיע לפנימי העונג

שר"ה או אנפי"א איזה... מנחי" יי"ד: ואיזה... יי"ד: בחי' יי"ד: בחי' קרבת אהדת לי טוב: תהלים ע"ג כ"ה. ל"ז אתר פנוי מיני: נספח לקמ"ו ע' קצ"ט. דשיר פשוט... שיר מרובע: נספח לקמ"ו ע' קנ"ג.

כלבד כי אך קרבת אלהים יחפץ יהיה קבוע בנפשו דוקא, והו עיקר התחלת המבקשים ודורשים אלהים באמת ובתמים בכוונה רצויה לאלהי דוקא.

ההמצרחה הגי למעלה מזו הוא הנקר' מחשבה טובה שמצטרפת למעשה והיינו כאחוריר שנוגע למעשה בלבד, וכיאר הענין להיות כי

מחוייב לקוטי ביאורים

(טו) ולא להנאת עצמו. אינה נקרא אחוריר כי אין בזה שום (טז) והנה איכת לזות ההסכם בלב התפעלות רק מצד שקרבת אלקים יחפץ מתוך ההידאה שבמחו הוא באופן זה. ויש בזה בחי' אלקי' לכן יעלו התומצ' והיינו מצד הרומומת שתגדל ויתרומם שלו עיי' לגי' התחוקן עכ"פ שהוא בחי' ענין האלקי במורו רצה שיקבע

בנפשו ולבבו בבחינת גילוי במורגש, ומדרגה הב למעלה מזו הוא הנקי' כי כ"ז שאינו בגילוי אינו קרוב עדיין מחשבה טובה שמצטרפת למעשה דהיינו כי נפיר קמת מאור האלקי והוא קרבת שיש בבחי' זאת התפעלות אחוריר רק אלקים דוקא יחפץ. והנה מצד שרוצה שאחוריר זאת אינם בהתגלות לבו רק להתקרב ולא יוכל להתקרב מצד בתבונות מוחו ותעלמות לבו כמבואר בנפשו ולבבו בבחינת גילוי במורגש, המעשה הגם שיערכם גבוה מבחינת פחית נפשו שהוא מעולם העשיי בלקי'א. רק שבאים ותחלבים בבחינת ככבד לכן ענין האלקי רחוק ממנו המעשה ולא כמו אחוריר שהוא קרוב כניל, לזאת נופל עליו בושח מצד המעשה (ולא כמו אחוריר שהוא קרוב הרגשת ריחוקו ואיכות שפלותו עד למעשה כי הלב הוא נשמי וחומרי וקרוב שעשה נבזה בעיניו נמאס וגם נשפל הוא לאברי המעשה בו). מ"מ הקב"ה אצלו כל עניני עוה"י החומריי מחמת מצרפם למעשה. נמצא שבחי' אחוריר יוקר ענין האלקי לזאת יאנה ולבו זאת נקרא אחוריר הנוגע למעשה בלבד ולא בחיצוניי הלב בו רק בתעלמות לבו ולכן מחשבה זאת נקרא מחשבה להיות סוי'ם ועייט וכמייש בלקי'א טובה ולא מחשבה קרה להיות שיש קצת להיות כלי מוחי ולבבי קטן מהכיל לזאת אעשה לו משכן ליחורו יתי' במעשהיי עכ"פ בו'. והנה מדרגה זאת אינה נקרא בשם אחורירי כי אין בזה שום התפעלות רק מצד שקרבת אלקים יחפץ ויש בזה מבחי' אלקות והוא ענין תוקף ההסכם כנייל לכן כל התומצ' העשעי עיי' הסכם זה עולים לעשיית דעשיי עכ"פ כמבואר בלקי'א כי דח"ל.

בתבונות מוחו ותעלמות לבו כלבד ולא בחיצוניי הלב לכן גבוה דרכיהם מבחינת המעשה (משאיכ כאשר האחוריר הוא בחתגלות לבו הוא קרוב למעשה כי הלב

מחשבה טובה שמצטרפת למעשה: קודשיו מ. א. וכמייש בלקי'א: ראה שם פל"ד. ממואר בלקי'א: ראה שם ספפ"ז. פל"ד. ספ"ח. פל"ט. פ"ח.

שגוף ענין ההתבוננות באלהות יקר בעיניו מאד ונתקבל אצלו בבחי' הודאה ותגדל ותרומם ענין אלהות בתכלית הרוממות במוחו תגם בלבבו, אבל רוצה וחפץ יהיה ענין אלהי הזה נקבע בנפשו ולבבו בבחי' גילוי ומורגש ולא בהעלם ומרחוק (בל"א שם א"ר דער ענין וייט [ייטן] פון אים עס גיהערט ניט צו אים און ניט שיין כלל צו אים וכה"ג) וכידוע. והוה מדרגה יותר טובה שקרוב לבוא לבחי' התפעלות אלוה עכ"פ, שהרי עכ"פ התבוננות אלהי' תגדל בנפשו וחפץ בה מאד ועיקר מגמתו ורצונו להתקרב אליה. אך שמייגע א"ע ואינו פועל התפעלות אלוהי' ממנה כלל בלבד ומוח' י ואין זה לעצמו רק לאלהות

מחוייב לקוטי ביאורים

בו (נענין מודים חכמים לרי"ם. והיינו לזות ההסכם מתוך הודאה זאת שבמחו ההודאה מדיית לדיע שהאמת הוא כן הוא באופן זה. והיינו מצד הרומומת דכלא חשיב קמיו כו') ומוח' נמשך גי'כ שיגדל ויתרומם ענין האלקי במורו רוצה קצת ביטול בלב שהוא בחי' הסכם שיקבע בנפשו ולבבו בבחי' גילוי החוק כמשעיית. כמורגש. ואין כוונתו הנאת עצמו להחם (יד) מחמת שאין לו נשמה דבריהא לבבו רק קרבת אלקים יחפץ ואינו שהוא בחי' חוש המשיג אלקות בקירוב רוצה להיות רחוק וכ"ז שאינו בגילוי במוחו עד שיוכל לפעול התפעלות אינו קרוב עדיין בו'. והנה מצד שרוצה ממנה בהתגלות לבו כמשעיית רק נפש להתקרב ולא נתקרב מצד פחית נפשו דעשייה שהוא בחי' חוש להיות סוי'ם וענין אלקי רחוק ממנו עד ששואל איזה ועייט בלבד. אך להיות שכל איש דעלמא יש באופן זה שיועד דבר טוב מישראל יש לו בחי' כח מיה שבנח"א ואינו שלו כמו אוצר יקר שהוא אצל אפי' מי שאין לו רק נפש דעשיי לזאת אחר או בהפלת גדולה וכבוד של מלך הוא רואה האמת שהאין הוא אמיתי ושר, שידיעה זאת הוא מרחוק לכן אינו היש והיש הוא כלא וכאין בו'. רק התפעל להיות גי'ו' ממקומו ולהיות ראוי זאת לא תוכל להתלבש בבחי' נמשך אחריו בכל לב ונפש ונק' מחשבה נפש בבחי' איי' רק בבחי' איי'ם לזאת קרה שאין זה נוגע ושיין אלו כלל. כי נקרא ראוי מרחוק, רק שתמקיף הוה אין הדבר בא אלו רק שחושב בו מצד מתלבש בקטנות הכלים דבחי' נפש ויקרו וחשיבותו בעיניו רוצה שיבוא והיינו הודאה במוח שהוא בחי' נהיי' אלו ענין משובח כזה כו'. ולזאת נופל שבשכל והסכם בלב שהוא בחי' נהיי' עליו בושח בלבב מצד הרגשת ריחוקו שבמדות כו' דח"ל. ואיכות שפלותו וגם השפלת כל ענייני

עוד"י החומריי מחמת שנתקבל אצלו התבוננות אלקות כניל (בל"א א"א"פ"כ ב"א"ר נגמ"ד ותעל ותערט ביי' אים א"א"פ"כ ב"ר). ולזאת יאנה ולבו דואג בקרבו על העדר הקירוב במוח ולב ולזה נולד אצלו הסכם חוק להיות סוי'ם ועייט וכמייש בלקי'א. להיות כלי מוחי ולבבי קטן מהכיל לזאת אעשה לו משכן ליחורו יתי' במעשה עכ"פ בו'. והנה מדרגה זאת

שו"ת פנחס - אלוהי'. ר' ק' לאהות בלבד כי יי' לזאת... בלבד רק לאלהות. מודים בתמי' לרי"ם: כמא כט, א. ראה אור הוהיה דברים כד' ע' ב'קעה.

כענין הנוגע לעצמו הנ"ל, והוא הנק' מה' טובה שמצטרפת למעשה עכ"פ דהיינו הסתעפות תולדה שנוגד ממנו הוא אהבה ויראה שנוגע למעשה עכ"פ, כי במחשבה קרה הנ"ל הגם שרוצה להתקרב ולהתפלל אך עדיין לא נחפץ גם בבחי' שמיעה שבמחשבה אלא מרחיק לבד יודה בהודאה כניל, ותולדה שנוגד ממנו אינו רק בחי' וענין הנושה שמתבניש, דהיינו שנופל בלבו בושה על עצמו אך שהוא רחוק ואיכות שפלותו, וגם ענין כללות שפלות עוה"ו החומרי, אחר שנתקבל אצלו ההתבוננות אלהי' עד שיאמץ ומהג' (בל"א גר"פ פג"א ב"א ז"ל זייער שטארק און ד"א וועלט ווערט זייער אַר אַפּ גיפּאָלן כו'). ולא נולד מזה רק בחי' הסכסם להיות סור מרע כו', כלומר מאחר שבו מהראוי וריזר מאד מאד להיות סור מרע ועשה טוב כו', והוא מדריגה היותר קטנה אבל יכול לבוא לגיע התחומן מפני שיש בזה בחי' אלהי' עכ"פ מצד התבוננות האלהי', רק שלא נקרא אהבה ויראה ממש בהתפעלות (משא"כ מדריגה הגרוע מכלם הנ"ל שאין בו בחי' אלהי' כלל רק שרוצה בהתפעלות ולא באלהות כלל כניל רק בהעלם גדול כו'). אבל מחשבה טובה הנ"ל על זה אמר גם כן שמע ישראל כו' ואחר כך ואהבת שאין העיקר רק התפעלות השמיעה הנ"ל במחשבה זו ונולד מזה אהבה, אך לא נחפץ בלבו עדיין מאומה רק במחשבה, ואהבה זו אינה רק לענין מעשה ולא לבחי' הפנימית כלל כמו בהתפעלות הלב כלל, אבל למעשה דהיינו להיות בבחי' סור מרע כו' למעלה הוא בחי' הסכסם הנ"ל שנוגד ממחשבה קרה הנ"ל, ולא באה האהבה לו רק מצד היזר בלבד שאינה בבחי' התפעלות במח' אך יש באה בבחי' התפעלות במחשבה, כמו לחפוז בתשוקה גמורה במח' עכ"פ להיות גילוי אלהות במעשה טוב ולהתרחק ביותר מההיפוך המגד לאלהות. וכ"ז נקרא דחילו ורחימו, הגם שנוגע למעשה בלבד כ אבל יש

מחודית
 (יח) ענין הצירוף שהקב"ה מצרפה שמעיה שבמחשבה (ער האס גוט דער הערט כניל.
 (יט) במחשבה זו הנקרא מחשבה ממקומו קצת, וכך יזבן בהתבוננות אלה במחשבה כזאת הנקרא מחשבה טובה הנוגע לעצמו והוא הנקרא מחשבה טובה שמצטרפת למעשה עכ"פ דהיינו הסתעפות תולדה שנוגד ממנו הוא אהבה ויראה שנוגע למעשה עכ"פ, דהיינו שנופל בלבו בושה על עצמו אך שהוא רחוק ואיכות שפלותו, וגם ענין כללות שפלות עוה"ו החומרי, אחר שנתקבל אצלו ההתבוננות אלהי' עד שיאמץ ומהג' (בל"א גר"פ פג"א ב"א ז"ל זייער שטארק און ד"א וועלט ווערט זייער אַר אַפּ גיפּאָלן כו'). ולא נולד מזה רק בחי' הסכסם להיות סור מרע כו', כלומר מאחר שבו מהראוי וריזר מאד מאד להיות סור מרע ועשה טוב כו', והוא מדריגה היותר קטנה אבל יכול לבוא לגיע התחומן מפני שיש בזה בחי' אלהי' עכ"פ מצד התבוננות האלהי', רק שלא נקרא אהבה ויראה ממש בהתפעלות (משא"כ מדריגה הגרוע מכלם הנ"ל שאין בו בחי' אלהי' כלל רק שרוצה בהתפעלות ולא באלהות כלל כניל רק בהעלם גדול כו'). אבל מחשבה טובה הנ"ל על זה אמר גם כן שמע ישראל כו' ואחר כך ואהבת שאין העיקר רק התפעלות השמיעה הנ"ל במחשבה זו ונולד מזה אהבה, אך לא נחפץ בלבו עדיין מאומה רק במחשבה, ואהבה זו אינה רק לענין מעשה ולא לבחי' הפנימית כלל כמו בהתפעלות הלב כלל, אבל למעשה דהיינו להיות בבחי' סור מרע כו' למעלה הוא בחי' הסכסם הנ"ל שנוגד ממחשבה קרה הנ"ל, ולא באה האהבה לו רק מצד היזר בלבד שאינה בבחי' התפעלות במח' אך יש באה בבחי' התפעלות במחשבה, כמו לחפוז בתשוקה גמורה במח' עכ"פ להיות גילוי אלהות במעשה טוב ולהתרחק ביותר מההיפוך המגד לאלהות. וכ"ז נקרא דחילו ורחימו, הגם שנוגע למעשה בלבד כ אבל יש

שורה שלא — (משא"כ... כניל... יוד: נשאי... ליטא... כו'.
 שורה מתחשבה — ולא... רק: יוד: אלא... ליטא.
 שורה גמורה — מהתפוז: י: מהפך הסמך.
 שורה המגד — תנס... כניל: ליטא... ליטא.

הוא גשמי וחומרי וקרב הוא לאברי המעשה כו'), רק שתקב"ה מצרפה למעשה כמבואר בלק"א. ולזה נקרא התפעלות זאת בשם אהוי"ז רק שהוא אהוי"ז הנוגע למעשה בלבד כי בהתגלות היוצניו לכו אין שום התפעלות כזאת הנקרא מחשבה טובה מחמת שיש קצת תשוקה והתפעלות במח' זאת, משא"כ בחי' היראה והסכסם דמוריגה הכי הנ"ל נקרא מחשבה קרה כו'.
 הנק' דביקות המחשבה והוא הנקרא

מחודית
 ליקוטי ביאורים
 מחודיק

הוא גשמי וחומרי וקרב הוא לאברי המעשה כו'), רק שתקב"ה מצרפה למעשה כמבואר בלק"א. ולזה נקרא התפעלות זאת בשם אהוי"ז רק שהוא אהוי"ז הנוגע למעשה בלבד כי בהתגלות היוצניו לכו אין שום התפעלות כזאת הנקרא מחשבה טובה מחמת שיש קצת תשוקה והתפעלות במח' זאת, משא"כ בחי' היראה והסכסם דמוריגה הכי הנ"ל נקרא מחשבה קרה כו'.
 הנק' דביקות המחשבה והוא הנקרא

שורה מסקומו — נטרע... מעסק... הנוגע: י: ונטער: י: ונטרא... י: ד: ופסק... י: ד: הנוגע אינו שורה דביקות — ד"א מחשבה אז יוד: במחשבה (י: און).
 שורה אים — (ער... כו') ב' ליטא.
 שורה מחשבה — נשאי... כו' ב' ליטא. ב'ל תיבת ב'ל ליטא.
 כמבואר בלק"א: פס"ז.
 שורה ט"ז — במד"ע: במילי דעלמא.

התפעלות אלו ממש שמרגיש גם הלב הנ"ל שהוא נשמה האלוהית שמתפשט גם בגוף שלמעלה הרבה גם ממדרגה החמישית שיתבאר) וג' וע"ז נאמר ואהבת ככל לבך דוקא כ', והוא עיקר המצוה בעבודה שכלב לייגע א"ע במחשבה כ"כ עד שיתפעל הלב דוקא ונקרא פולחנא דרחימותא פולחנא ממש

מהדו"ק ליקוטי ביאורים מהדו"ק

כ"ו, וטעם שמתרחבים בלב יותר שבנה"א בג"ל אבל המדות שבנה"א לא נלע"ז בד"א שהוא מצד שרשם נגלו כלל בג"ל כו' וע"ז נאמר ואהבת שלמעלה מן החכמה כידוע דו"א בע"י בכל לבך בכל דוקא שהתפעלות נוגע אחיד ותלוי והוא ענין נהרא מכיפוי מיבוד הנוצר במאמר הנ"ל ולכן הנהיר מתרחב יותר מהמעין כו' ע"ש והוא כוונת אדמו"ר נב"מ במ"ש ופנימי יותר היינו שהתפעלות נוגע בפנימי שרשה יותר כמו שהמדות הן בבחינת עתיקא ובגפש היינו שרשם ברצון ותענוג כו' ולכן היא מורגשת בהתרחבות יותר מבמה כו' דו"ל. (כג) כניל שזוהו אשר נתגלו המדות שבנפש האלקי מהעלם שזו נקי התפעלות חיי אלוה שהוא למעלה וטבעי שזוהו בחי אה"י והוא למעלה גם ממדרגה ה' שבתפעלות חיי בשר, ומכ"ש כאשר המדות שבנה"א נתגלו מן העומק שלהם עד שפעלו התחפכות במדות דנה"ט שגם הם יתפעלו בהתפעלות זאת שבנה"א שהוא בחי לב ושרי ירננו כו' ונקי אהבה בתענוגים שזוהו בודאי למעלה הרבה אפי' ממדרגה ה' שבתפעלות חיי בשר. רק הכוונה ככאן כאשר ההתפעלות הוא רק מצד עצם נה"ט שהמדות שבה נגרוו אחר השכל שבנפש השכלי שהאיר בה חכ"ז שבנה"א אבל המדות דנה"א לא נתגלו מהעלם לכן נקרא בשם התפעלות חיי בשר בלבד כניל באריכות. (כז) בכל דוקא שהתפעלות נוגע לכל לב ולא לחלק הנוגע למעשה בלבד וכמאמר בכל לב דרשת"ך כו'.

שר"ה במחשבה - הלב... פוחתא דרחימותא: י' גם הלב נסמו לעיל ע' ג'ה.
ד"א בג"ל אה"י ותל"ז: נסמו לעיל כפ"א במחזקא תניא סכ"ח.
נהרא מכיפוי מיבוד: שבת ס"ה. כ. חזרה אור שם ט"ז.
בכל לב דרשת"ך: תל"ז ע"ט. ג'.

בהם אור וחיות גדול במחשבה כמו ע"ז משל במחשבה הנוגע מאד לעצמו במילי דעלמא שיש בה אהבה בחי בהתפעלות המחשבה עכ"פ ויראה מהיפוכו כמו מן הניקז ואבדון כו' כניל דו"ל כ"א.

והמדרגה ה' שלמעלה מזו, הוא אשר מחמת ההתכוננות אלוה' שמתפעל במחי כבי טוב כניל, מיד מתפעל בלבו בבחי התפעלות מורגשת באור וחיות גדול ופנימי יותר מהתפעלות המחשבה הנ"ל כב (ואין זה בחי

מהדו"ק ליקוטי ביאורים מהדו"ק

(כא) ונהה בחי זאת הוא במי שיש מקבל מבחי פרצוף החיצון ד"א שהוא לו בחי רוח דצירה כו' וע"ז מתעלים פרצוף דעיבור והוא בחי נה"י בכלל ואו גיכ התומ"צ שלו לגי"ע דצירה ומצד נקרא אחותי כו' כמשי"ת, והנה ע"ז אמר הצירוף שהקבי"ה מצרפן למעשה עולין שמע ישראל בבחי שמיעה עמוקה שעי"ז לגי"ע העליון דברואה כמבואר בלקי"א. נעשה ואהבת אהבה ותשובה רק שאינה ושרש נשמות אלו למעלה בבחי המלי בהתגלות בלב רק במוח הבנתו ונמשכת דאצי הוא כאשר נקרא בחי אחותי משם ומתלבשת בבחינת המעשה כו'. שהוא בחי נה"י דמלי דאצי בכלל ובחי זאת הוא במי שיש לו בחינת רוח ומקבלת מפרצוף החיצון דו"א שהוא דצי כו' וע"ז מתעלים ג"כ התומ"צ שלו כחי פרצוף דעיבור שאז יחוד דו"ני לגי"ע דצירה ומצד הצירוף שהקבי"ה הוא בבחי הקטנות מאד ומוזר נולדי מצרפן למעשה עולין לגי"ע העליון רעולם נשמות אלו. אך בחי מחשבה קרה הבריאה כו' דו"ל.

המדרגה ה' למעלה מזו הוא כאשר מחמת התכוננות אלקי שנתפעל במחשבה כבי טוב מיד נתפעל בלבו בבחי התפעלות מורגשת באור וחיות גדול ופנימי יותר מבחי התפעלות המחשבה כניל (כידוע במאמר דלכן אמור כו' שהתפעלות מורגשת בלב יותר מבמוח כו'), ואין זה התפעלות אלקי ממש שמרגיש גם הלב כניל שהוא בנשמה אלקי שמהגלי בחי המדות שבה מהעלם שזוהו נקרא התפעלות חיי אלוה שלמעלה גם ממדרג' ה' שבתפעלות חיי בשר. רק התפעלות זאת באה מצד עצם נה"ט שכלב שנגררת אחרי הנפש השכלית שבמוח שמאיר בה בחי חב"ד

כמבואר בלקי"א פס"ו.
ב"י חו"א במאמר דלכן אמור: נה. כ. ואילן.
לקחה מהאריז"ל: פ' יושב מ. א. (ד"ה עתה נבאר פחד יוסף) הובא בתורה אור שם נה. ג.